

Άρειος Πάγος 517/1977,

Πηγή: Ποιν. Χρ. τόμ ΚΖ' 1977 σελ. 845

Περίληψη: "Έννοια αμελείας. - Ητιολογημένη καταδίκη επί ανθρωποκτονία εξ αμελείας του αναιρεσιόντος, όστις τυγχάνων πολιτικός μηχανικός και Γεν. Δ/ντής τεχνικής εταιρίας, αναλαβούσης διάνοιξιν σήραγγος, δεν εξέδωκε τας καταλλήλους οδηγίας προς προφύλαξιν των εργαζομένων, με αποτέλεσμα τον θάνατον του παθόντος".

Απόφαση Δικαστηρίου

Προεδρεύων ο αντιπρόεδρος Η. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Εισηγητής ο αρεοπαγίτης Σ. ΚΟΣΚΙΝΑΣ

Δικηγόρος Ι. Γεωργατζής

Επειδή εκ των διατάξεων των άρθρων 28 και 302 Π.Κ. σαφώς προκύπτει, ότι διά την θεμελίωσιν του υπό τούτου προβλεπομένου εγκλήματος της εξ αμελείας ανθρωποκτονίας, απαιτείται η διαπίστωσις αφ' ενός μεν, ότι δεν κατεβλήθη υπό του δράστου, η κατ' αντικειμενικήν κρίσιν, απαιτούμενη προσοχή, ην πας μετρίως συνετός και ευσυνείδητος άνθρωπος οφείλει υπό τας αυτάς πραγματικές περιστάσεις να καταβάλη, επί τη βάσει των νομικών κανόνων, της κρατούσης εν ταις συναλλαγáις συνηθείας, της κοινής, κατά την συνήθη πορείαν των πραγμάτων πείρας και της λογικής, αφ' ετέρου δ' ότι ηδύνατο ούτος ως εκ των προσωπικών περιστάσεων και ικανότητων του να προΐδη, και αποφύγη το παραχθέν αξιόποινον αποτέλεσμα, προς τούτοις δε και ο αντικειμενικός αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της παραλείψεως και του επελθόντος αποτελέσματος(1). Εν προκειμένω καθ' α προκύπτει εκ του αιτιολογικού εν συνδυασμώ προς το διατακτικόν της προσβαλλομένης αποφάσεως, το δικάσαν Εφετείον μετ' ανάλυσιν και εκτίμησιν των εν γένει αποδεικτικών στοιχείων, εδέξατο ανελέγκτως, ότι ο αναιρεσιών και ο μετ' αυτού συγκαταδικασθείς Κ.Κ., κατά τον οριζόμενον τόπον και χρόνον, εξ αμελείας των, ένεκεν ελλείψεως της προσοχής, ην ώφειλον εκ των περιστάσεων και ηδύναντο να καταβάλωσιν επέφερον τον θάνατον του Ε.Α.Κ., μη προΐδόντες το εκ της πράξεώς των παραχθέν αξιόποινον αποτέλεσμα. Ειδικώτερον δ' ως προς τον αναιρεσιόντα η αμέλεια τούτου συνίσταται, διότι τυγχάνων πολιτικός μηχανικός και Γενικός Διευθυντής (τεχνικού και Διοικητικού) της Α.Ε. "Π.Α.Τ.Ε." καίτοι υπεχρεούτο, όπως εις το εργαζόμενον προσωπικόν, κατά την διάνοιξιν της προσαγωγού διώρυγος Μόρνου, της ενούσης το στόμιον εξόδου της σήραγγος Μοναστηρίου Προφήτης Ηλίας, με το τοιούτον εισόδου της σύραγγος Δελφών, προβή εις την έκδοσιν των καταλλήλων οδηγιών, προς προφύλαξιν των εν τω πυθμένι της τάφρου και εις βάθος, περίπου, δέκα μέτρων εργαζομένων εργατών και δη ίνα κατά την εκσκαφήν αυτής (Τάφρου) τα τοιχώματα ταύτης έχουν πρηνή κατεύθυνσιν και ουχι κατακόρυφον τοιαύτην, και ν' αποφευχθή, τυχόν, κατολισθήσις χωμάτων και λίθων εις τον πυθμένα αυτής, τοσούτω μάλλον καθόσον ήτο λίαν πιθανή τοιαύτη κατακρήμνισις, εν όψει του ότι επί των χειλέων της επιφανείας του ασφαλτικού τάπητος της τμηθείσης παλαιάς Εθνικής οδού (Δελφών-Χρυσού) υφίσταντο πολλά ρωγμαί, αίτινες λόγω, της εγγύς διελεύσεως βαρέων φορτηγών αυτοκινήτων και των εντεύθεν προκαλουμένων κραδασμών και δονήσεων ηδύναντο να προκαλέσουν αποκοπήν τεμαχίων ασφάλτου ή λίθων εκ των τοιχωμάτων, παρέλειψε να πράξη τούτο, έτι δε διότι δεν εμερίμνησεν, ίνα οι εντός της τάφρου εργαζόμενοι προμηθευθούν ειδικά προστατευτικά καλύμματα κεφαλής (κράνη), με αποτέλεσμα, ως εκ των άνω παραλείψεών του, ο ειρημένος παθών, καθ' ον χρόνον ειργάζετο εντός της τάφρου και ησχολείτο με την τοποθέτησιν σιδηρού οπλισμού επί της βάσεως ταύτης, ν' αποκοπή τεμαχίων ασφάλτου εκ του ασφαλτικού τάπητος της τμηθείσης παλαιάς εθνικής οδού (Δελφών-Χρυσού), όπερ κατολισθείσαν κατακορύφως έπεσεν επί της κεφαλής αυτού. Εντεύθεν δ' υπέστη ούτος τας, εν τω διατακτικώ σωματικές κακώσεις, εξ ών ως μόνης ενεργού αιτίας επήλθεν την 11ην Ιουνίου 1975 ο θάνατος αυτού. Μετά ταύτα κηρύξαν ένοχον τον αναιρεσιόντα ανθρωποκτονίας εξ αμελείας (302 Π.Κ.) μετά της ελαφρυντικής περιστάσεως του άρθρου 84 § 2 στοιχ. δ Π.Κ. διέλαβε την εκ των άρθρων 93 § 3 του Συντάγματος και 139 Κ.Π.Δ. ειδικήν και εμπεριστατωμένην αιτιολογίαν καθόσον μετά σαφηνείας, πληρότητος και άνευ αντιφάσεων, εκτίθενται τα πραγματικά περιστατικά εξ ών συνήγαγε το Δικαστήριον την ύπαρξιν των εξ αντικειμένου και υποκειμένου στοιχείων του ρηθέντος εγκλήματος, καθώς και αι αποδείξεις εξ ών επείσθη περι τούτου, ως και οι νομικοί λόγοι, δι' ους έκρινε την υπαγωγήν των αποδειχθέντων εις την εφαρμοσθείσαν ουσιαστικήν ποινικήν διάταξιν και απορριπτέος ως αβάσιμος ο τ' εναντία υποστηρίζων πρώτος του αναιρετηρίου λόγος.